

# DEEL EEN

Z e opende de portal en de gedachtestroom kwam haar tot zeker halverwege tegemoet. Binnen was het tropisch warm en hartje winter, en het eerste vlokje van de alomvattende sneeuwstorm landde op haar tong en smolt.

Close-ups van nail art, een kiezel uit de ruimte, de samengestelde ogen van een tarantula, een storm als perziken uit blik op het oppervlak van Jupiter, *De aardappeleters* van Van Gogh, een man met een chihuahua balancerend op zijn erectie, een garagedeur met daarop de woorden gespoten: STOP! DON'T E-MAIL MY WIFE!

Waarom voelde de portal zo intiem, terwijl je er alleen binnenging als je het verlangen had overal te zijn?

...

Op de tast zocht ze in het massief groene marmer van de dag naar het haarscheurtje dat haar eruit zou kunnen laten. Dit viel niet te forceren. Buiten hing een zwaarte in de lucht en de wolken leken hoopjes kussenvulsel, en in het zuiden toonde de hemel een beurse plek, waar een regenboog zich wilde manifesteren.

Toen drie slokken koffie, en er ging een raam open.

\*\*\*

**Ik ben ervan overtuigd dat de wereld te vol wordt lol**, stuurde haar broer, de man die zich aan het einde van elke dag uitvaagde met een persoonlijke komeet: Fireball.

\*\*\*

Kapitalisme! Het was belangrijk om het te verafschuwen, al verdiende je er je geld mee. Ze merkte dat ze langzaam, heel langzaam, opschoof naar een standpunt dat zo filosofisch was dat zelfs Jezus het niet had kunnen innemen: dat ze het kapitalisme moest verafschuwen terwijl ze dol was op filmscènes die zich afspeelden in een warenhuis.

\*\*\*

Politiek! Het probleem was dat ze nu een dictator hadden, wat volgens sommige mensen (wit) nog niet eerder was voorgekomen, terwijl het volgens anderen (alle overige mensen) nooit anders was geweest, zonder uitzondering, sinds het begin der tijden. Ze raakte in paniek door haar onnozelheid, en door hoe haar stem tegenwoordig klonk als ze praatte met mensen die de onnozelheid nog niet achter zich hadden gelaten.

Het probleem was dat de dictator heel grappig was, wat misschien altijd zo was met dictators. Absurdisme, dacht ze. Ineens begon ze iets te begrijpen van al die Russische romans waarin een man in een buitenhuis verandert in een theelepeltje bramenjam.

...

Wat was de prachtige gedachte geweest, het diepzinnige inzicht waarvoor ze uit bed was gekomen om het op te schrijven? Ze sloeg haar notitieboekje open, verwachtingsvol als altijd in dit soort gevallen – misschien zou dit hem dan eindelijk zijn, de tekst die op haar graf gebeiteld zou worden. Er stond:

*stukje kaas kan gat knagen in mijn je-weet-wel*

...

Na je dood, dacht ze terwijl ze met zorg haar benen waste onder de ragfijne waterstraaltjes, omdat ze onlangs had begrepen dat niet iedereen dat deed, zou je in een taartpunctdiagram kunnen zien hoeveel uur van je leven je had besteed aan het onder de douche ruziën met mensen die je nog nooit had ontmoet. O, maar hoezo was dat minder belangrijk dan je tijd besteden aan het zorgvuldig in kaart brengen van de omvang van beverburchten om te kunnen voorspellen of er een strenge winter in aantocht is?

...

Was ze aan het *stimmen*? Ze was bang van wel.

...

Dingen die er altijd waren:

De zon.

Haar lichaam, en een nauwelijks merkbare tinteling bij haar haarwortels.

Iets wat in de lucht hing en wat dicht tegen muziek aan zat, zonder arrangement, rudimentair en wervelend, als bollen wol die in al hun kleurenpracht klaarliggen.

De tune van een programma uit haar jeugd, waarin de paspoppen in een warenhuis 's nachts tot leven kwamen.

Beelden op Anonymous History Channel van marcherende grijze massa's, vliegtuigen met een haaiensnuit, raketten die met één druk op de knop worden afgevuurd, paddenstoelwolken.

Een aflevering van *True Life* over een meisje dat het lekker vindt om zich in te smeren met olie, in een kookpot met verschillende soorten groente te stappen en te fantaseren dat kannibalen zich aan haar tegoed zullen doen. In seksuele zin.

De bijna gevormde gedachte die geen gedachte is: heb ik een virus?

De enorme schaamte over dit alles, dit alles.

...

Wat was er over van de oude tirannie, de tirannie van de man over zijn vrouw? Ze vermoedde dat die voor een groot deel werd gericht op andere zaken, merkwaardige ideeën over voedingssupplementen, de vraag of vinyl een 'warmere' klank had en welke koffiemachine niets meer was dan *een klap in het gezicht van de koffiegoden*. 'Honderd jaar geleden zou je kolen hebben geschept en veertien kinderen hebben gehad die allemaal Jane heetten,' dacht ze vaak vol verwondering als ze een man met priemende vinger op zijn vrouw zag inpraten bij de Keurig-etalage. 'Tweehonderd

jaar geleden had je misschien koffie gedronken in een konditorei in Göttingen, de krant hebben opengeslagen, je over de problemen van dat moment hebben gebogen – en ik zou bij het geopende raam de lakens uitkloppen, zonder zelfs maar te kunnen lezen.’ Hoe tirannie werd ervaren, werd dat niet altijd bepaald door hoe de kaarten op een bepaald moment waren geschud?

...

Het was een vergissing om te denken dat andere mensen minder intens leefden dan jij. Bovendien, zo intens leefde je helemaal niet.

...

Er werd op ongekende schaal voor luistervink gespeeld en de gevolgen waren nog onbekend. Overal om haar heen dwarrelden dagboeken van anderen. Moest ze bijvoorbeeld luisteren naar gesprekken tussen tieners? Moest ze echt zo gretig alle complimenten lezen die plattelandssheriffs pornosterten maakten zonder zich te realiseren dat ook anderen het konden lezen? En hoe zat het met het draadje van vrouwen die zich realiseerden dat ze allemaal precies hetzelfde litteken op hun knie hadden? ‘Dat litteken heb ik ook!’ kreet een witte vrouw, waarna haar snel en efficiënt de mond werd gesnoerd, want het was niet hetzelfde, ze had een wij-gevoel verstoord, de wereld waarin zij dat litteken had opgelopen was niet dezelfde.

...

Ze liet zich elke ochtend bedelven onder een lawine van details, gelukzalig, foto's van een ontbijttafel in Patagonië, een jonge vrouw die haar foundation aanbrengt met een hardgekookt ei, een shiba inu in Japan die van de ene op de andere poot springt om zijn eigenaar te begroeten, lijkbleke vrouwen die foto's posten van hun blauwe plekken – de wereld die steeds verder oprukt, het spinnenweb van menselijke verbindingen inmiddels zo hecht vervlochten dat het bijna een glanzend en ondoorzichtig zijde was, terwijl de dag zelf zich nog altijd niet ontvouwde. Wat betekende het dat zij in staat werd gesteld dit allemaal te zien?

Zodra ze op haar onderlip begon te bijten, wat ze vrijwel altijd deed na de melk-en-civet-achtige bitterheid van haar ochtendkoffie, ging ze naar de badkamer, waar de klimop zijn takken voor het raam liet slierten, en stiftte met zorg haar lippen, een volmondig, rijk rood – alsof ze later die avond nog over een piano moest hangen in een undergroundclub, waar ze naakt zou zijn als een ontbrekend lovertje, waar ze de hele zonsondergangwolk van menselijke emoties zou distilleren tot een liedtekst van zes woorden.

...

Er deed iets pijn, ergens in haar achterhoofd. Het was haar nieuwe klassenbewustzijn.

...

Elke dag moest hun aandacht zich verleggen, als de glinstering van een school vissen, van het ene op het andere

moment, naar iemand anders om te haten. Dat kon een oorlogsmisdadiger zijn, maar het kon ook iemand zijn die een bepaald ingrediënt van guacamole had vervangen door iets smerigs. Het ging haar minder om de haat zelf dan om het plotselinge luwen, alsof hun collectieve bloed een besluit had genomen. Alsof ze een diersoort waren die gifwolkjes uitstootte, of zwarte inkt over de zeebodem liet dwarrelen. Ik bedoel maar, heb je dat artikel gelezen over de intelligentie van octopussen? Heb je gelezen hoe octopussen vanuit zee het droge op komen marcheren, in glibberige en gehoorzame legers?

...

‘Ahahaha!’ joelde ze, de nieuwe en grappigere manier om te lachen, bij het zien van een filmpje van lichamen die op de Ohio State Fair uit een zweefmolen werden geslingerd. De baan die ze door de lucht aflegden was een ware vreugdeboog, hun t-shirts leken vloeibaar, kijk nou toch wat er met een lichaam gebeurt als het meegeeft, tot aan de berustende klap van...

‘Wat is er zo grappig?’ vroeg haar man, die dwars op zijn stoel zat, met zijn messcherpe schenen over de armleuning bungelend, maar toen had ze al verder naar beneden gescrold en gezien dat er iemand was overleden en dat het leven van vijf anderen aan een zijden draadje hing. ‘O god,’ zei ze, toen het tot haar doordrong. ‘Och jesus, nee, o god!’

...

Elke avond om negen uur nam ze afscheid van de gedachtestroom. Zwoer hem af, als een geloof. Deed er afstand van, als een troon, allemaal voor de liefde. Ze liep naar de vriezer, liet de koude lucht langs haar wangen stromen, maakte vingerafdrukken in de rijp op de hals van een fles en schonk iets uitzonderlijk helders in een glas. En dan was ze gelukkig, al maakte ze zich elke avond zorgen of er wel genoeg zou zijn – zorgen die je niet hebt met informatie.

...

In de portal was een man die drie jaar eerder alleen maar dingen had gepost als ‘Ik kan niet uit de voeten met billendoekjes’ en die nu mensen opriep de ogen te openen voor de kracht van het socialisme, wat ineens de enige weg leek.

...

Haar persoonlijk voornaamwoord, waar ze altijd al enige afstand toe had gevoeld, kwam verder en verder van haar af te staan in de portal, waar het door landschappen raasde van *ons* en *hij*, van *wij* en *zij*. Zo nu en dan vloog het terug en landde stralend op haar schouder, als een papegaai die alles herhaalde wat ze zei zonder echt een band met haar te hebben, een papegaai die haar was nagelaten door een maffe oude tante, die op haar sterfbed alleen had gebitst: ‘Zoek het allemaal maar uit!’

Maar meestal ging het geleidelijk over in *jij*, *jij*, *jij*, *jij*, totdat ze geen idee meer had waar zij ophield en de rest van de menigte begon.

...

Er was een iconische foto, fris door het verpleegstersuniform, van een vrouw die op v-Day achterover wordt gedrukt en wordt gekust door een matroos. We kenden die foto al ons hele leven en meenden de heftige emoties te begrijpen die erop waren vastgelegd – totdat ineens de vrouw in kwestie uit de geschiedenis was opgestaan met de mededeling dat ze die man helemaal niet kende, sterker nog, dat ze tijdens het hele gebeuren bang was geweest. En pas op dat moment zie je echt goed de kolibrie-linkerhand, de vreemd gedraaide ruggengraat, de elleboog van de matroos die stevig om haar nek is geklemd. ‘Ik had hem nog nooit van mijn leven gezien,’ zei de vrouw, en ineens stond hij daar op de foto, ineens was hij in onze gedachten, greep haar beet als een overwinningsbuit, een buit die hij nooit meer los zou laten.

...

Natuurlijk waren het altijd de mensen die zichzelf verlicht noemden die het meeste stalen. Die als eersten het taaltje oppikten. Om te laten zien – ja, wat? Dat ze anders waren dan de rest? Dat zij wisten wat de moeite van het stelen waard was? Zij droegen ook de meeste schuld. Maar schuld was niets waard.

...

Er was een nieuw speeltje. Iedereen stak er de draak mee, maar toen werd gezegd dat het bedoeld was voor autisten stak niemand er meer de draak mee, maar stak iedereen de